

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **Mgr. Ing. P.**, správcu konkurznej podstaty úpadcu TrnavaV., T., so sídlom v T.T., zastúpeného advokátskou kanceláriou I., so sídlom v T.T., v mene ktorej vykonáva advokáciu ako konateľ advokát JUDr. M., proti žalovanému **R.**, bývajúcemu v T.T.T., zastúpenému JUDr. J., PhD. advokátom v T.T., **o vypratanie bytu**, vedenej na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 17 C 65/2011, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 28. apríla 2014 sp. zn. 23 Co 345/2013, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žalobca je povinný zaplatiť žalovanému náhradu trov dovolacieho konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 72,93 € na účet jeho právneho zástupcu JUDr. J., PhD. advokáta v T.T., do troch dní.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Trnava rozsudkom z 1. decembra 2011 č.k. 17 C 65/2011-131 žalobný návrh, ktorým sa domáhal žalobca voči žalovanému vypratania bytu č. X. na X.. nadzemnom podlaží bytového domu na ulici T. v T., zamietol. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 386,46 €. Z vykonaného dokazovania ako aj z rozhodovacej činnosti tak Okresného súdu Trnava ako aj Krajského súdu Trnava mal súd prvého stupňa za preukázané, že medzi žalobcom, ako správcom konkurznej podstaty úpadcu Š.T. a JUDr. D., ako správcom konkurznej podstaty T. v likvidácii, prebieha viacero súdnych sporov ohľadom vlastníckych práv, ohľadom vecí patriacich do konkurznej podstaty toho ktorého správcu a obaja správcovia konkurznej podstaty zapísali po vyhlásení konkurzov na spoločnosti, ktorých sú správcami pri súpise majetku okrem iného aj predmetný byt a tento duplicitný zápis bolo potrebné vyriešiť. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na uzatvorenie nájomnej zmluvy žalovaného so spoločnosťou

T.T. k spornému bytu z 25.01.1996. Poznamenal, že táto zmluva je však neplatná, pretože domnelý prenajímateľ nikdy nemal právo nakladať s predmetným bytom tak, že by tento byt mohol zaťažovať nájomnými alebo inými právnymi vzťahmi, keďže v čase uzatvorenia zmluvy nebol vlastníkom bytu a zmluva je preto v zmysle ustanovenia § 39 O.z. neplatná. Súd návrh žalobcu zamietol, ako odporujúci dobrým mravom, aj vzhľadom k tomu, že u žalovaného ide o štátny byt, ktorý má v nájme a v čase, keď si ho prenajímal, tento byt bol v katastri nehnuteľností zapísaný na prenajímateľa, ako jeho nadobúdateľa, oprávneného s ním nakladať, pričom v zmysle § 3 ods. 2 Občianskeho zákonníka aj štát, štátne orgány a organizácie majú dbať o to, aby nedochádzalo k ohrozovaniu a porušovaniu práv v občianskoprávných vzťahoch, a týmto nesprávnym zápisom v katastri nehnuteľnosti, došlo k ohrozeniu práv žalovaného k predmetnému bytu, ako nájomcu, pretože po viac ako 12 rokoch jeho nájmu a užívania, bolo až následne Okresným súdom Trnava v konaní 44 Cbi 6/2007, zistené, že prenajímateľ tohto bytu nebol oprávnený nakladať s týmto bytom, pričom nájomná zmluva je spotrebiteľskou zmluvou, kde spotrebiteľ má požívať zvýšenú právnu ochranu štátom, štát však nezabezpečil ochranu práv tohto nájomcu - žalovaného v spore, pričom súd mal za preukázané, že žalovaný predmetný byt užíval ako jeho spoločný nájomca už od roku 1992 a aj po rozhodnutí Okresného súdu Trnava č.k. 44 Cbi 6/2007, z 26.3.2008, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, č.k. 21 CoKr/4/2008-767, z 23.9.2008, ktorým bol zamietnutý návrh JUDr. P. - správcu úpadcu T. na vylúčenie aj predmetného bytu z konkurznej podstaty žalobcu, žalobca prijímal platby nájomného ako aj úhrady spojené s užívaním predmetného bytu od žalovaného a prijíma ich až po súčasnosť, preto mal súd za to, že žalovanému konkludentne vznikol nájom k predmetnému bytu, aj z toho dôvodu súd prvého stupňa návrh žalobcu zamietol. O trovách konania rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu uznesením zo 17. decembra 2012 sp. zn. 23 Co 90/2012 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V odôvodnení uviedol, že prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí konštatoval uzatvorenie zmluvy z 1. decembra 1992 uzavretej medzi Š.Z. ako prenajímateľom a žalovaným spolu s Ing. M. ako spoločnými nájomcami. Prvostupňový súd zároveň poukázal na výpoveď svedkyne Ing. V. na pojednávaní 6. októbra 2011. Odvolací súd konštatoval, že prvostupňový súd však tento dôkaz vôbec nevyhodnocoval, či naďalej zostal byt v spoločnom nájme, prečo bol prenajatý od Z., aký bol vlastne charakter tohto bytu počas vzniku tohto nájmu. Poznamenal, že súd prvého stupňa uzatvoril, že prenajímateľ v terajšom konaní v

postavení žalobcu prijímal platby nájomného spojené s užívaním predmetného bytu žalovaného a práma ich naďalej a súd má teda za to, že žalovanému vznikol konkludentne nájom k predmetnému bytu. Uviedol, že aj z toho dôvodu návrh zamietol. Odvolací súd však zdôraznil, že táto skutočnosť v danom prípade aj keby bola preukázaná všetkými náležitosťami uvedenými v § 685 ods. 1 O.z. musí sa odvíjať od základného predpokladu, a to či v predmetnom byte žalovaný bol oprávnene evidovaný ako nájomca, užívateľ na základe predmetnej Zmluvy o spoločnom nájme z 1. decembra 1992, keď v danom prípade prenajímateľom boli Z.Š.Z. a jednalo sa o spoločný nájom s Ing. M., čiže v danom prípade mali byť spoločnými nájomcami k predmetnému bytu. Táto skutočnosť však vo vzťahu k posudzovaniu vzniku a ďalšieho posudzovania nájmu súdom prvého stupňa nebola vyhodnotená. Odvolací súd poukázal na to, že aplikácia antidiskriminačného zákona v danom prípade však nie je na mieste, a preto muselo byť rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušené a vec vrátená na ďalšie konanie s poukazom na ust. § 221 ods. 1 písm. f/ a h/ a ods. 2 O.s.p.

Okresný súd rozsudkom (druhým v poradí) z 9. mája 2013 č.k. 17 C 65/2011-188 žalobný návrh, ktorým sa domáhal žalobca voči žalovanému vypratania bytu č. X. na X.. nadzemnom podlaží bytového domu na ulici T. v T., zamietol. Zároveň žalobcovi uložil povinnosť zaplatiť žalovanému náhradu trov konania v sume 654,86 €. V odôvodnení konštatoval, že zmluva o nájme predmetného bytu, uzavretá 25. januára 1996 medzi prenajímateľom T.T. a žalovaným nebola platne uzavretá, pretože z rozsudku tunajšieho súdu, č.k. 44 Cbi 6/2007 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave, č.k. 21 CoKr 4/2008, vyplýva, že táto spoločnosť nebola prenajímateľom predmetného bytu, ani nemala dispozičné právo k nemu. Prvostupňový súd mal za preukázané, že predmetný byt žalovaný užíva ako nájomca už od roku 1992, na základe zmluvy o spoločnom nájme bytu, z 1. decembra 1992, ktorú uzavrel s prenajímateľom Z.Š.Z. ako aj so spoločným nájomcom Ing. M. a hoci spoločný nájomca Ing. M. neskôr prestala predmetný byt užívať ako nájomca, tento nájomný pomer však zostal zachovaný žalovanému, ktorý riadne platil nájomné za byt a aj po rozhodnutí Okresného súdu Trnava č.k. 44 Cbi 6/2007, z 26. marca 2008, v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave, č.k. 21 CoKr 4/2008-767, z 23. septembra 2008, ktorým bol zamietnutý návrh JUDr. P. - správcu úpadcu T. na vylúčenie aj predmetného bytu z konkurznej podstaty žalobcu, žalobca prijímal platby nájomného ako aj úhrady spojené s užívaním predmetného bytu od žalovaného a prijíma ich až po súčasnosť. Súd prvého stupňa mal teda za to, že nájom k predmetnému bytu vznikol žalovanému konkludentne. Na záver konštatoval, že žalobca nijakým spôsobom nepreukázal, že Z.Š.Z. neboli oprávnené

prenajímať predmetný byt. V konaní bolo preukázané, že už pred predmetnou Zmluvou o spoločnom nájme bytu, z roku 1992, tieto Z.Š.Z. uzatvorili nájomnú zmluvu k predmetnému bytu s nájomcom Ing. V., pričom tento a ani nájom žalovaného nebol spochybnený až do podania žalobného návrhu na súd a dotedy žalovaný (od 1. decembra 1992) tento byt riadne užíval a platil zaň nájomné. Keďže žalobca v tomto konaní nepredložil žiaden dôkaz o tom, že Zmluva o spoločnom nájme predmetného bytu, z roku 1992 nebola platne uzavretá, súd prvého stupňa túto skutočnosť nepovažoval žalobcom za preukázanú a preto na ňu neprihliadol. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 1 O.s.p.

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 28. apríla 2014 sp. zn. 23 Co 345/2013 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Žalobcovi uložil povinnosť uhradiť žalovanému náhradu trov odvolacieho konania vo výške 67,88 €, do troch dní po právoplatnosti rozsudku. Odvolací súd v odôvodnení konštatoval, že súd prvého stupňa po vykonanom dokazovaní dospel k správne záveru, že návrhu nebolo možné vyhovieť, pretože z ustanovení § 658 ods. 1 a § 686 ods. 1 a ods. 2 Občianskeho zákonníka vyplýva, že nájom bytu vzniká nájomnou zmluvou, ale Občiansky zákonník platnosť nájomnej zmluvy neviaže na písomnú formu, preto písomná forma nie je pre jej platnosť nevyhnutná. Súd prvého stupňa preto správne uzavrel, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy na dobu neurčitú konkludentne. Odvolací súd preto napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa ako vecne správne v zmysle § 219 ods. 1 O.s.p. potvrdil. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca. Navrhol ho, spolu s rozsudkom súdu prvého stupňa, zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie. Namietal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.), rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.), a že účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.). Bol toho názoru, že ak odvolací súd v rámci hodnotenia dôkazov nechal do úvahy výsledky vykonaného dokazovania, jeho rozhodnutie vychádza zo skutkového zistenia, ktoré nemá v podstatnej časti oporu vo vykonanom dokazovaní a konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Namietal, že súd svoje rozhodnutie nedostatočne odôvodnil. Namietal, že oba súdy dospeli k nesprávne zisteniu, resp. k nesprávne právne posúdeniu, pričom sa nevyporiadali s tvrdením, že nájom ani konkludentne vzniknúť nemohol, lebo absentovala vôľa dovolateľa. V prípade pridržania sa argumentácie súdov

v rozsudkoch, týmto zasahuje v celom rozsahu do vlastníckeho práva dovolateľa. Odníma mu nielen možnosť konať pred súdom, ale znemožňuje mu akýmkoľvek spôsobom právne posúdiť osoby, ktoré užívajú byty úpadcu. Do dňa vykonania obhliadky nebolo jasné, kto byt aktuálne užíva. Má za to, že k uzatvoreniu nájomnej zmluvy nedošlo, jediný vzťah medzi dovolateľom a žalovaným existuje z titulu bezdôvodného obohatenia. Pri konštatovaní súdmi, že nájomná zmluva vznikla konkludentne sa však nevyporiadali s otázkou doby trvania zmluvy, súdy svoje rozhodnutie založili výlučne na jednom názore a zapríčinili tým nielen nesprávnosť a nezákonnosť rozsudkov, ale aj ich nepreskúmateľnosť. Nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu pri posúdení zásadnej otázky postihuje rozsudky súdov oboch stupňov inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolací súd tým, že potvrdil rozsudok súdu prvého stupňa, pričom svoje rozhodnutie založil na tom, že nájomný vzťah vznikol na základe konkludentne uzavretej nájomnej zmluvy, sa dostatočne nezaoberal všetkými skutkovými a právnymi otázkami, keď aplikoval na prejednávany prípad analógiu legis všeobecnej právnej úpravy Občianskeho zákonníka, pričom existuje špeciálna úprava (ZoKR). V tomto prípade ide o nezákonné rozhodnutie zakladajúce dôvod na podanie mimoriadneho dovolania.

Žalovaný sa vo vyjadrení k dovolaniu žalobcu v plnom rozsahu stotožnil s napadnutým rozsudkom odvolacieho súdu a s právnymi závermi v ňom uvedenými a navrhol dovolanie žalobcu zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) ako súd dovolací [§ 10a ods. 1 O.s.p. (poznámka dovolacieho súdu: v ďalšom texte sa uvádza Občiansky súdny poriadok v znení pred 1. januárom 2015)] po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania zastúpený v súlade s § 241 ods. 1 veta druhá O.s.p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovoláním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej, proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchyľil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci, a proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil,

že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ak ide o potvrdenie rozsudku súdu prvého stupňa, ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

Žalobca dovolaním napadol rozsudok odvolacieho súdu, ktorý nevykazuje znaky žiadneho z uvedených rozsudkov. Z tohto dôvodu je zrejmé, že dovolanie nie je v zmysle § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

So zreteľom na obsah dovolania a tiež na povinnosť odvolacieho súdu skúmať vždy, či v konaní nedošlo k procesnej vade spôsobujúcej zmätočnosť, skúmal dovolací súd, či v konaní na súdoch nižších stupňov nedošlo k procesnej vade v zmysle § 237 O.s.p. Podľa tohto ustanovenia je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu (aj uzneseniu) odvolacieho súdu, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Treba zdôrazniť, že § 237 O.s.p. nemá žiadne obmedzenia vo výpočte rozhodnutí odvolacieho súdu, ktoré sú spôsobilým predmetom dovolania. Ak je konanie postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p., možno dovolaním napadnúť aj rozhodnutia, proti ktorým inak nie je dovolanie prípustné. Právne relevantné nie je však samo tvrdenie dovolateľa o takejto vade, ale iba zistenie, že v konaní k tejto vade skutočne došlo.

Procesné vady konania v zmysle § 237 písm. a/ až e/ a g/ O.s.p. dovolateľ netvrdil a ich existencia nevyšla v dovolacom konaní najavo. Prípustnosť dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Dovolateľ namieta, že mu v konaní bola odňatá možnosť pred súdom konať v zmysle § 237 písm. f/ O.s.p. O túto vadu konania ide v prípade procesne nesprávneho postupu súdu v občianskom súdnom konaní, ktorým sa účastníkovi odníme možnosť pred súdom konať a uplatňovať procesné oprávnenia priznané mu za účelom zabezpečenia účinnej ochrany jeho práv.

So zreteľom na žalobcom tvrdený dôvod prípustnosti dovolania sa Najvyšší súd Slovenskej republiky osobitne zameril na otázku opodstatnenosti tvrdenia, že v prejednávanej veci mu postupom súdu bola odňatá možnosť pred ním konať (§ 237 písm. f/ O.s.p.).

Žalobca vytýkal odvolaciemu súdu nedostatočné odôvodnenie napadnutého rozsudku.

V zmysle čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej „dohovor“), každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby všeobecný súd sa stotožnil s jeho právnymi názormi, návrhmi a hodnotením dôkazov.

Právo na spravodlivý súdny proces neznamena ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej „ústava“) a práva na spravodlivý proces podľa cit. čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecných záväzných právnych predpisov, ktorý predkladá účastník konania.

Podľa § 157 ods. 2 O.s.p. v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa navrhovateľ (žalobca) domáhal a z akých dôvodov, ako sa vo veci vyjadril odporca (žalovaný), prípadne iný účastník konania, stručne, jasne a výstižne vysvetlí, ktoré skutočnosti považuje za preukázané, a ktoré nie, z ktorých dôkazov vychádzal, a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

Rozhodnutie súdu ako orgánu verejnej moci nemusí byť totožné s očakávaniami a predstavami účastníka konania, ale z hľadiska odôvodnenia musí spĺňať parametre (limity) zákonného rozhodnutia (§ 157 ods. 2 O.s.p.), pričom účastníkovi konania musí dať odpoveď na podstatné (zásadné) otázky a námietky spochybňujúce závery namietaného rozhodnutia v závažných a samotné rozhodnutie ovplyvňujúcich súvislostiach. Právo (účastníka) a povinnosť (súdu) na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia vyplýva z potreby transparentnosti služby spravodlivosti, ktorá je esenciálnou náležitou každého

jurisdikčného aktu (rozhodnutia). Citované zákonné ustanovenie sa totiž chápe aj z hľadiska práv účastníka na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ktorého imanentnou súčasťou je aj právo na súdne konanie spĺňajúce garancie spravodlivosti, a toto ustanovenie treba vykladať a uplatňovať aj s ohľadom na príslušnú judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva [(ďalej len „ESLP“), porovnaj napr. rozsudok vo veci *García Ruiz* proti Španielsku z 21. januára 1999, sťažnosť č. 30544/96, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1999-I] tak, že rozhodnutie súdu musí uviesť presvedčivé a dostatočné dôvody, na základe ktorých je založené. Rozsah tejto povinnosti sa môže meniť podľa povahy rozhodnutia a musí sa posúdiť vo svetle okolností každej veci. Judikatúra ESLP teda nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (rozsudok *Georgiadis* proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok *Higginsová a ďalší* proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I). Ústavný súd Slovenskej republiky vyslovil, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu“ a že „takéto odôvodnenie musí obsahovať aj rozsudok opravného (odvolacieho) súdu“ (porovnaj uznesenie z 3. júla 2003 sp. zn. IV. ÚS 115/03). Ústavný súd vo svojom uznesení z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04 vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však *nemusí* dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia“. Odvolací súd v prípade potvrdenia rozsudku súdu prvého stupňa sa v princípe môže obmedziť na prevzatie odôvodnenia podaného súdom prvého stupňa (porovnaj rozsudok *Helle* proti Fínsku z 19. decembra 1997, sťažnosť č. 20772/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-VIII).

Dovolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že odvolací súd postačujúco odôvodnil svoj rozsudok, ktorým nadviazal na rozsudok súdu prvého stupňa, ktorý ako vecne správny potvrdil. Podľa dovolacieho súdu nižšie súdy dostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia; ich zdôvodnenie ako celok spĺňa parametre zákona na odôvodnenie rozsudku (§ 157 ods. 2 O.s.p.), je v ňom vysvetlené, z ktorých dôkazov pri rozhodovaní vychádzali aj ako vec – zistený skutkový stav – právne posúdili. Treba mať na pamäti, že konanie pred súdom prvého stupňa a pred odvolacím súdom tvorí jeden celok a určujúca spätosť rozsudku dovolacieho súdu s potvrdzovaným rozsudkom vytvára ich organickú (kompletizujúcu) jednotu; takýto prístup reflektuje aj ostatne citovanú judikatúru ESLP. V prípade, ak odvolací súd v plnom rozsahu odkáže na dôvody rozhodnutia súdu prvého stupňa, stačí, ak v odôvodnení rozsudku iba poukáže na relevantné skutkové zistenia a stručne zhrnie právne posúdenie veci; rozhodnutie dovolacieho súdu v sebe tak zahŕňa po obsahovej stránke aj odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa, s ktorým – ako už bolo spomenuté – tvorí jeden celok. Posudzujúc rozhodnutia nižších súdov z uvedeného hľadiska je nepochybné, že súdy uzavreli, že medzi účastníkmi konania došlo k uzavretiu nájomnej zmluvy na dobu neurčitú konkludentným spôsobom. Odôvodnenia rozsudkov nižších súdov zrozumiteľne a podrobne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutí, a teda rozhodnutie dovolacieho súdu nie je nepreskúmateľné a plne rešpektuje základné právo účastníkov na spravodlivý proces.

Dovolanie je tiež odôvodnené nesprávnym právnym posúdením veci (§ 241 ods. 1 písm. c/ O.s.p.). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce použil správny právny predpis, ale ho nesprávne interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je relevantný dovolací dôvod, ktorý by v prípade opodstatnenosti mal za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia; samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vadách konania podľa § 237 O.s.p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Posúdenie, či súdy (ne)použili správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretovali alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodili (ne)správne právne závery, by tak prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné. O taký prípad v prejednávanej veci nejde.

Dovolateľ namietal nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov v odôvodnení rozsudku súdu prvého stupňa a rozsudku odvolacieho súdu pri posúdení zásadnej otázky, čo postihuje rozsudky súdov oboch stupňov inou vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 1 písm. b/ O.s.p.).

Iná vada konania je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných v § 237 O.s.p. nezakladá zmätočnosť rozhodnutia. Je právne relevantná, ak mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Z hľadiska dovolateľom tvrdenej existencie tzv. inej vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. treba uviesť, že dovolací súd môže pristúpiť k posúdeniu opodstatnenosti tvrdenia o tomto dovolacom dôvode až vtedy, keď je dovolanie z určitého zákonného dôvodu prípustné (o tento prípad ale v prejednávanej veci nejde). Samotné totiž prípustnosť dovolania nezakladajú. Dovolanie je v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu. Pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

Dovolací súd v tejto súvislosti poukazuje na odôvodnenie vyššie, kde nezrozumiteľnosť a nedostatok dôvodov rozsudkov oboch súdov posudzoval podľa § 237 písm. f/ O.s.p.

Nakoľko v prejednávanej veci nemožno prípustnosť podaného dovolania vyvodiť zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku, Najvyšší súd Slovenskej republiky ho v zmysle § 243b ods. X. O.s.p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. odmietol. Riadiac sa právnou úpravou dovolacieho konania, otázkou vecnej správnosti napadnutého rozsudku odvolacieho súdu sa nezaoberal.

Dovolací súd pripomína, že rovnako rozhodol v obdobných právnych veciach toho istého dovolateľa – vid' konania vedené na najvyššom súde pod sp. zn. 6 Cdo 453/2013, 6 Cdo 28/2014, 7 Cdo 86/2014, 7 Cdo 452/2014, 8 Cdo 13/2014 a 8 Cdo 259/2014.

V dovolacom konaní (procesne) úspešnému žalovanému vzniklo právo na náhradu trov dovolacieho konania proti žalobcovi, ktorý úspech nemal (§ 243b ods. X. O.s.p. a § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 142 ods. 1 O.s.p.). Úspešný žalovaný v dovolacom konaní podal návrh na uloženie povinnosti nahradiť mu trovy tohto konania spolu s ich vyčíslením vo výške 145,84 € za 2 (dva) úkony právnej služby á 64,53 € + režijný paušál 2 x 8,39 €.

Dovolací súd mu priznal náhradu, ktorá spočíva v odmene advokáta za 1 úkon právnej služby, ktorú poskytol vypracovaním vyjadrenia k dovolaniu žalobcu z X.. marca 2015 [§ 14 ods. 1 písm. b/ vyhlášky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení platnom v čase vykonania úkonu (ďalej len „vyhláška“)]. Za právny úkon – prevzatie a príprava právneho zastúpenia - vzhľadom na zastupovania žalovaného v predmetnej veci aj pred oboma súdmi nižšieho stupňa považoval za úkon, ktorý nie je v súlade s účelným uplatňovaním, prípadne bránením práva, lebo právny zástupca predmet sporu už podrobne poznal, preto nebolo potrebné sa s ním opätovne oboznamovať. Sadzbu tarifnej odmeny určil podľa § 11 ods. 1 vyhlášky vo výške 64,54 € (1/13), čo s náhradou výdavkov za miestne telekomunikačné výdavky a miestne prepravné vo výške jednej stotiny výpočtového základu [§ 16 ods. 3 vyhlášky (8,39 €) vyhlášky)] predstavuje spolu 72,93 €.

Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 27. augusta 2015

JUDr. Viera P e t r í k o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Lenka Pošová